

Manuel Vetró – system myśli i twórczości

Patrząc łącznie na powieść „Selva Obscura”, poezję publikowaną pod pseudonimem Manuel Vetró oraz rozwój Logossyntezy, można odnieść wrażenie, że nie są to trzy odrębne przedsięwzięcia. Stanowią one trzy formy wyrazu jednego projektu intelektualnego, egzystencjalnego i duchowego.

Poezja jest najbardziej osobistym wymiarem tej twórczości. Powracają w niej tematy miłości, utraty, tęsknoty, cielesności, winy, samotności oraz pragnienia przekroczenia własnych ograniczeń. Podmiot liryczny nie jest stabilny. Poszukuje siebie, oscyluje pomiędzy sacrum i profanum, między doświadczeniem erotycznym a metafizycznym. Miłość pojawia się nie tylko jako relacja między ludźmi, ale jako droga do głębszego sensu.

„Selva Obscura” rozwija te same motywy w formie narracyjnej. Powieść można odczytać jako historię przechodzenia przez chaos, zagubienie i ciemność ku możliwej przemianie. Jej głównym tematem nie jest fabuła sama w sobie, lecz doświadczenie inicjacyjne. Bohater mierzy się z własnym cieniem, pragnieniami i lękami. W tym sensie książka staje się literackim odpowiednikiem problemów, które później zostaną rozwinięte filozoficznie.

Logossynteza stanowi najbardziej systematyczną część projektu. W latach 2015–2018 jest przede wszystkim filozofią prawdy. Punktem wyjścia pozostaje człowiek doświadczający rozszczępienia, cierpienia i utraty sensu. Prawda jawi się jako możliwość reintegracji podmiotu. W tej fazie projekt pozostaje bliski filozofii egzystencji, psychoanalizie i refleksji nad autentycznością.

W roku 2025 następuje zasadnicza transformacja. Logossynteza przechodzi od antropologii do ontologii. W centrum pojawiają się Byt, Logos, Jednia, relacja, paradoks i miłość. Człowiek nie znika, ale zostaje wpisany w szerszą strukturę rzeczywistości. Projekt staje się próbą odpowiedzi nie tylko na pytanie o sens życia, lecz także o najbardziej fundamentalną naturę istnienia.

Jeżeli spojrzeć na wszystkie te obszary razem, można dostrzec wspólną trajektorię. Poezja opisuje doświadczenie rozdarcia. Powieść przedstawia drogę przez rozdarcie. Logossynteza próbuje zrozumieć ontologiczne źródła rozdarcia i możliwość jego przekroczenia.

Najważniejszym motywem całej twórczości wydaje się poszukiwanie jedności. Jedności człowieka z samym sobą, jedności miłości, jedności sensu, a ostatecznie jedności Bytu. Dlatego literatura i filozofia nie funkcjonują tutaj oddzielnie. Są różnymi językami opisu tego samego doświadczenia.

Można powiedzieć, że poezja odpowiada obrazem, powieść historią, a Logossynteza filozofią. Razem tworzą system twórczy, którego osią pozostaje pytanie o możliwość pojednania przeciwieństw: ciała i ducha, miłości i cierpienia, jednostki i całości, prawdy i istnienia.

W tym sensie Manuel Vetró jawi się nie tylko jako poeta czy prozaik, lecz jako autor rozwijający własną antropologię i metafizykę, rozpisaną na różne gatunki literackie i filozoficzne.